

οχης, ο όποιος τούς ύπηρετούσε στο τραπέζι, κ' άκούμησε μπρός στον κατοικισμαμένο Κουρσού. Ένα όργανόςδε δέμα, τυλιγμένο σε πολυτελέστατα χάρτινα καλύμματα, λέγοντάς του :

— Τώρα μόνις τώρα κάποιος έριπτος Τουαρέγος... Έβνε για σάς, έυολοχαγέ μου...

Μέ έξαρρσι άγωνίας και άπαισίον προαισθημάτων, ο Κουρσού έσπασε με χέρια νευρικά τά καλύμματα του δέματος, Ένα σημείωμα γραμμένο γαλλικά γλύστρησε στα χέρια του Κουρσού, ο όποιος τό διάβασε δυντό :

«Σκύλε...

«Ένανα ό,τι με πρόσταζαν οι νόμοι της Φιλοξενίας, και σ' έστειλα ζωντανόν και γιατρεμμένον στους δικούς σου. Μά τώρα κάνω ό,τι επίσης με προστάζουν οι νόμοι της Τιμής. Δέξον λοιπόν τό δώρο μου ως πού να δεχτής και τή μαχαιριά μου, ανάμεσα στην πλάτη του θρωμερού κομοιού σου.

— 'Η κατάρρα του 'Αλλάχ έπάνω σου, προδότη...

ΕΛ ΤΑΧΑΡ ΜΠΕΝ ΜΟΥΣΑ

Ένα ξαφνητό φρίκης και λαχτάρας όηγες άπ' τά χείλια του Κουρσού, και τά χέρια του ξεσκίζοντας με πυρετό τά τελευταία καλύμματα του δέματος, φανέρωναν τό φρικιαστικό του περιχόμενο :

Ένα κεφάλι γυναικείο, θωτηγμένο σε μαφρο πηχτό αμμα, ξερό πελά, με χείλια μπλέ άπ' την άρσούδρα, και με μάτια όρθάνοιχα, όθνεμένα υπό πιγμένα σε μαφρούς κάλους !...

Ο Κουρσού σωριάστηκε λιπόθυμος, θγάζοντας ένα πηγμένο μουχνητό φρίκης κ' άγωνίας, γιατί στό θλιθερό σατανικό αυτό κεφάλι είχε γνωρίσει τά χαρακτηριστικά της γλυκειάς του Ζεϊνέμ !...

Από μήνες έλειπα άπ' την άπαισία αυτή σιχητή, θρέθηκε ένα θρόνι τό πτόμα του Κουρσού, θωτηγμένο κ' αυτό στό αμμα, και ξαπλωμένο στη γωνία ένός στενού σοκουού της Μασαράς, πλάι σε μιá κακόφημη ταβέρνα. Ένα φαρδύ μαχαιριά ήταν χωμένο, ως την κοκάλινη λαβή του, ανάμεσα στους δυό του ώμους και στη ρίζα άκριβώς του τραχήλου...

Στό λεπίδι του μαχαιριού αυτού ήταν χαραγμένο κάποιον όνομα, θλιθερά γνωστό στους Γάλλους κατακτητάς της 'Αφρικής...

Τό όνομα : Ε Λ Τ Α Χ Α Ρ Μ Π Ε Ν Μ Ο Υ Σ Α !...

Ο,ΤΙ ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ένα γεγονός από τ' άσκηθίτα, άναστά τωσε τελευταία τούς θεατικούς κάλους του Βερολίνου. Ο πρωταγωνιστής ένός δράματος τρώμον και φρίκης, πού πτόλαφεται «Η άπιστέστες περιπέτειες του Φρανκεστάιν ή ο άνθρωπος πού έπλασε ένα τέρας». Έδωσε στην πρωταγωνίστρια, κατά τή διάρκεια της παραστάσεως, μιá κλοιστά τόσο δυνική, ώστε ή δυστυχισμένη γυναίκα ούρλιασε από τόν πόνο.

Ενωείτια, ό,τι ή παράσταση έσινεχισθη, χωρίς ν' αντίληφθη τίποτε τό Κοινό. Μάδύ όμως με την αιδασία, έπεσε κατά γής λιπόθυμη και ή ήθοσας. Ο γιατρός του θάσου πού την έξέτασε, βρήκε την κατάσταση της κρίση και διέταξε να τή μεταφέρουν στο νοσοκομείο. Η πρωταγωνίστρια ήτέβαλε κατόπιν αυτού, μήνισα έναντιόν του βασιλέου ήθοσοιού και ή υπόθεσις αυτή πρόκειται να έδικασθη σε λίγες ήμέρες.

Ο καλλιτέχνης αυτός είνε ο Κοιθρ Μπλόα, γνωστός τόσο από τά φίλμ πού γύρισε μαζί με την χαρακτηρισμένη "Άννα Όντρά, όσο και για τό σασιδιό του ! Πού δύό έτιον, ένό έταξε σ' ένα δράμα, πλήγωσε σε μιá στιγμή παραφράζ τή συμπαικτριά του, την όποια άπεξημώσε κατόπιν για να μη του ήσποβή μήνισα και δημιουργηθεί σκάνδαλο.

Τά κρούσματα αυτά όμως έγιναν άφραση να χάσει ο Κοιθρ τή θέσι του, έπειδή καμιά ήθοσοιά δέν δέχεται πλέον να παίξη μαζί του. Κι' ο μανιακός καλλιτέχνης κατάντησε πανισανίας στην άκμή της δράσεώς του.

Ο Λαφονταίν πρίν πεθάνει, σινέθεσε ο ίδιος τό επιτάμιο του, άφρετά νόστιμο και χαρακτηριστικό.

Ίδου αυτό :

«Όπως ήθελε ο Λαφονταίν στον κόσμο, έτσι κι' έφνε. Έφου έφαγε τις οικονομίες του, έφαγε και τά χητήματά του. Νομίζοντας τό χητήμα πράγμα άνώφελο, έκανε ενκόλιες πολλές, ώσπου στο τέλος έχρεωκόπησε !... Τή ζωή του στα δύο τή μοίρασε και τή μισή τήν πέρασε κοιμώμενος και τήν άλλη μισή τεμπελιάζοντας !

ΑΠ' ΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΑΣ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο 'Αρίστος και τά παλάτια τών ποιημάτων του. Πώς τήχτιζε και πώς... κατοικεύσε σ' αυτά. Η γραμμές του Δουμά κι' ή γραμμές του έργολάβου. Ο Σωκράτης κι' ο Πλάτων. Ο Μολλιέρος κι' ο ράφτης του. Ο άπλήρωτος λογαριασμός.

Μιά μέρα ρώτησε τόν μεγάλον Ίταλό ποιητή 'Αρίστο, ένας φίλος του, θέλοντας ν' άστεινθή :

— Είσαι εύχαριστημένος από τό σπίτι σου, 'Αρίστο ;

— Ναι, 'Αρκετά εύχαριστημένος.

— Πώς όμως μπορείς να μένης σ' αυτό τό μέτριο σπίτι, ένό στα ποιήματά σου άναφέρεις τόσα μαγευτικά παλάτια ;

— Μήπως ήθελες να μένω στα παλάτια τών... ποιημάτων μου ;

— Μά έπειδή άκριβώς δέν μπορείς να μένης σ' αυτά, τι κάθασαι και τά περιγράφεις ; Δέν σε στενοχωρεί ή σκέψη ότι τά στερείσαι ;

— Όχι. Τά γύρω χωρίς να πληρώνω πεντάρα και περνά μέσα σ' αυτά τις ώρες τών όνειροπολήσεών μου, απάντησε ο ποιητής τος «Μαινομένον Όρλάνδου». Δέν είνε άρκετό κ' αυτό ; Δέν είνε σπουδαίο ; Πώς ;...

Σέ μιá σταναστροφή ο Δουμάς ύπερφαρνεύταν ότι κανείς άλλος έκτός άπ' αυτόν δέν πληρώνεται τόσο άκριβά για τά έργα του.

— Και πόσα παίρνετε ; τόν έρώτησε κάποιος άγνωστός κύριος.

— Δέκα φράγκα τή γραμμή, απάντησε κοιμιστικά ο υπηθοσογγραφός.

— Αυτό δέν είνε τίποτε, είνε άδιάφορα ο άγνωστός κύριος. Έγώ πληρώνομαι για κάθε γραμμή, έξατοντάδες δόλόκληρες χιλιοφράγκων.

— Διάβολε ! είνε ο Δουμάς έπιλητος. Και τούς είνε σεις ;

— Είμαι... έργολάβος σ ι δ η ρ ο δ ρ ο μ ι κ θ ν γ ρ α μ μ ο ν !

Ο Δουμάς άπόμεινε κόκαλο.

Σ' ένα σημάσιο κάποτε, ο Σωκράτης έπέπληξε έναν συγγενή του, ο όποιος είχε κάμει μιá παρατυπία.

Ο μισήτης του Πλάτων τότε του έλε :

— Δέν μπορείς, Σωκράτη, να τόν επλήξεις όταν θα βρισκόμαστε μόνοι ; Δέν ήταν σωστό να τόν εκθέσεις μπροστά σε τούσον κόσμο πού μας περιτριγυρίζει !

Και ο μεγάλος φιλόσοφος απάντησε χαμογελώντας :

— Βλέπεις, λοιπόν, Πλάτων, ότι δέν είνε σινηλής με τόν έναντό σου ; Άλλα λές κ' άλλα κάνεις. Δέν θα μπορούσες και σ' να μου κάμεις αυτές τις παρατηρήσεις, όταν θα είμαστε μόνοι ; Γιατί μου τις λές μπρός σε τόσο κόσμο

Και ο Πλάτων δέν... απάντησε !...

Για τό Μολλιέρο διαγώνεται τό έξής χαρακτηριστικό ανέκδοτο : Κάποτε ο ράφτης του, άφού άπελιπίστηκε να του ήσπεθυμίζη μ' επιστολές τόν έκκερημύ λογαριασμό του, άπαράσσε να πάη ο ίδιος στο σπίτι του. Τήν ώρα εκείνη ο ποιητής ήταν άκόμα στο κρεβάτι του.

— Καλώς ήρθατε, του έλε. Θά μου φέρατε, βέβαια, εκείνο τό λογαριαμό.

— Ναι, του απάντησε ο ράφτης. Και θα σας παρακαλώσα μάλιστα να μη μου κάνετε πειά άλλη αναβολή. Να μου τόν πληρώσετε, άποσώδηποτε, σήμερα, αν όχι δόλόκληρον, τουλάχιστον τόν μισόν.

— Άνοιχτε εκείνο τό συρτάρι του γραφείου μου, είνε ο ποιητής. Ο ράφτης άνοιξε τό συρτάρι με την έλπίδα πώς θάβρισσε εκεί χητήματα.

— Όχι αυτό. Τό άλλο, του έλε ο Μολλιέρος.

Ο ράφτης άνοιξε και τό άλλο συρτάρι.

— Ούτε αυτό, είνε ο Μολλιέρος. Τό παρακάτω... Ναι, ναι... αυτό !

— Ένα σωρό χητήματά τίποτ' άλλο, του απάντησε ο ράφτης κάπως έκπλητος.

— Όχι αυτό. Τό άλλο, του έλε ο Μολλιέρος.

Ο ράφτης άνοιξε και τό άλλο συρτάρι.

— Όχι αυτό, είνε ο Μολλιέρος. Τό παρακάτω... Ναι, ναι... αυτό !

— Ένα σωρό χητήματά τίποτ' άλλο, του απάντησε ο ράφτης κάπως έκπλητος.

— Α ! θάνα οι άπλήρωτοι λογαριασμοί μου. Βάλτε λοιπόν και τό δικό σας μαζί, του έλε με άπάθεια ο Μολλιέρος και γύρισε από τό άλλο πλευρό...

